

Meget kunde tale for at fastsætte Undtagelserne i selve Loven, som fordi Sagens Vanskelighed i og for sig maa forudsætte, at de enkelte Byraad ville gaa ud fra uensartede Anskuelser, saa at Reglerne ville blive meget afvigende i de forskjellige Kjøbstæder. Naar Udvalget alligevel ikke her har foreslaaet nogen Ændring, da er det i det Haab og med den Genstillning til den høitærede Justitsminister, at Ministeriets Beileddning i dette Punkt maa blive meget udtømmende, saa at Reglerne for Fritagelserne kunne blive saavidt muligt de samme i alle Kjøbstæder. I Forbindelse med dette Spørgsmaal, om Omfanget for Fritagelserne for at gjøre Tjeneste i Brandkorpset, skal Udvalget ikke undlade at fremhæve Unskeligheden af, at man i Vedtægten bibeholder den tidligere hjemlede Fritagelse mod Erlægelse af en Kændelse til Brandfonden, eller nu, efter Forslagets § 4, til Kjøbstadens Kasse. Denne Fritagelsesmaade bør formentlig vedblive, da den vil blive benyttet af Mange, som uden at kunne paaberaabe sig egentlig Svagheit leve under saadanne Vilkaar, at de ere uvante til legemligt Arbejde og saaledes ikke kunne gjøre videre Nytte ved Brandkorpset, da den vil stille Byraadene meget friere med Hensyn til Fastsættelsen af de øvrige Undtagelser, og endelig da det Hensyn, at skulle være sikret tilstrækkeligt Mandskab til Brandkorpset, ikke kan være nogen Indvending, eftersom det maa anses givet, at der alligevel altid vil være tilstrækkeligt Mandskab at byde over.

§ 1 tredje Stykke bestemmer, at der af de i Brandkorpset Tjenesteplichtige kan dannes en Ordensafdeling til Brug ved Udsvaade og andre overordentlige Leiligheder, „for saavidt Kjøbstaden ikke har et eget Politikorps“, og herved er altsaa de nuværende Politikorpsers Bestaaen slaaet fast, selv om de lokale Autoriteter maatte være enige i at puse dem ophævede. Saavidt Udvalget bekjendt, existerer der Politikorps i de fleste Kjøbstæder, idet de, for saavidt de ikke tidligere fandtes, ere oprettede i Genhold til kongelig Resolution af 26de Oktober 1853, der gav Tilladelse til at ophæve de hidtil bestaaende Borgervæbninger og lade dem smelte sammen med Brandkorpserne under Navn af Brand- og Politikorps, men man tager neppe fejl i den Slutning, at disse Overleveringer fra de gamle Borgervæbninger, der have bevaret disses militære Snit og Bevæbning med gamle Geværer — et til Ordens Overholdelse meget uhenfigtsmæssigt Vaaben, — ingenlunde have svaret til Forventningerne. — Der bør derfor aabnes Kjøbstæderne Udgang til at blive af med disse Politikorps, mod at de erstattes af den i Forslaget omhandlede Ordensafdeling, og dertil sigter Ændringsforslaget Nr. 5.

Udvalget maa finde det rigtigt, at de Regler,

som i § 11 fastsættes for Opsætningen af Kaffelovne, Kaminer og Komfurer, gives tilbagevirkende Kraft, men naar Paragrafen sætter 5 Aar som den Termin, inden hvilken de nuværende Kaffelovne m. v. skulle være bragte i Overensstemmelse med Lovens Forskrifter, forekommer det Udvalget, at dette Tidsrum er for langt. Tidligere Erfaringer fra lignende Tilfælde vise, at jo længere det Tidsrum er, i hvilket man kan undlade at opfylde en Lovforskrift, desto mindre villige ere Folk til, naar Tiden er udløben, at lade foretage de paabudne Forandringer, og naar henses til, at Forslagets § 20 kun indrømmer 2 Aars Frist til at foretage de fornødne Forandringer med Værkstederne — Forandringer, der ville blive langt bestofeligere end Omfattningen af Kaffelovnene —, synes der ikke at være Grund til at indrømme længere Frist i § 11, og Udvalget foreslaar derfor at bringe disse Tidsfrister i Harmoni (Ændringsforslag Nr. 15).

Bestemmelserne i § 20 turde muligen være noget strenge ligeoverfor de mindre Gaandværkere, aldenstund neppe noget Værksted er saa lille, at det ikke kan bruges af 2 Arbejdere, og ihvovvel Udvalget ikke har overset den Myndighed, der i Paragrafens Slutning er given Brandkommissionen, og som i flere Henseender vil kunne mildne Paragrafens Regler, har man dog troet at burde foreslaa den Moderation, at Paragrafen kun skal finde Anvendelse med Hensyn til noget større Værksteder, nemlig saadanne, som ere indrettede til flere end 2 Arbejdere (Ændringsforslag Nr. 24).

Da en tilfredsstillende Ordning af Kjøbstædernes Brandvæsen, navnlig Tilveiebringelsen af udmærkede Brandredskaber og disses Betjening af et dertil velstiftet Personale, vanskelig vil kunne opnaas ved de Afgifter, der kunne paalignes Kjøbstædernes Indvaanere, er det i høi Grad ønskeligt, at særlige Indtægter til Brandvæsenet kunne tilveiebringes. Dette vil efter et Mindretals (Drifts) Formening paa den lempeligste Maade kunne ske, naar det, saaledes som tildeels er slet i Hovedstaden i Følge Loven om Brandvæsenet af 15de Mai 1868 § 9, fastsættes, at Bidrag af passende Størrelse skulle udredes af samtlige baade indenlandske og udenlandske Brandforsikringselskaber og Foreninger saavel for faste som rørlige Eiendomme, og saadanne Bidrag antages ikke at ville falde vedkommende Brandforsikringer til forøget Byrde, eftersom et kraftigere og hurtigere Brandvæsen upaatvivlelig vil formindste Udsvaadernes Omfang og saaledes tillige de Summer, der sædvanlig maa udredes i Brandersætning.

Bidraget formenes at kunne fastsættes til 1 þ aarlig af hvert 100 Rd., hvorfor Forsikring er tegnet i vedkommende Kjøbstad, og Oppebørselen deraf vilde ikke være forbunden med nogen Vanske-